

den Fordel, Ordningen paa den ene Side vilde medføre for den almene Sundhed, og den utvivlsomme Gæne den vilde paaføre en Mængde Mennesker, nemlig foruden Slagterne i mange Tilfælde selve Producenterne, ligesom den vilde medføre en almindelig — omend vistnok dog kun ringe — Fordyrelse af Kød.

Kommissionen har efter de om denne Sag førte Forhandlinger haft afgjort Grund til at tro, at der ikke — i al Fald ikke for Tiden — vil være Stemning for en Reform i den antydede Retning. Det har ej heller ved denne Overvejelse kunnet lades ude af Betragtning, at ihvorvel der — som alt anført — utvivlsomt paa Landet produceres og forhandles meget daarligt Kød, er den derfra hidrørende Fare dog sikkert mindre end man paa Forhaand kunde være tilbøjelig til at antage. Den forudsatte Sundhedsfare formindskes sikkert i betydelig Grad derved, at Befolkningen paa Landet gennemgaaende underkaster Kød en stærk Stegning og Kogning, ligesom det vistnok maa erkendes, at Slagteren saavel som Landmanden, der i mange Tilfælde selv udfører Slagtningen, som oftest vil være i Stand til at fjerne de absolut sundhedsfarlige Dele af det slagtede.

Idet man herefter har troet at burde forlade Tanken om at søge de Kommissionen anviste Opgaver løste gennem en almindelig Statskødkontrol, mener man ved den foreliggende Undersøgelse nærmest at burde støtte sig til og søge yderligere at udvikle det bestaaende, hvorved man altsaa kommer til at fastholde en bestemt Sondring mellem A, Slagtning til Eksport (samt i Forbindelse hermed Tilvirkning af Kødvarer til Eksport) og B, Slagtning til indenlandsk Forbrug.

A. Eksportslagtning.

Der har indenfor Kommissionen hersket Enighed om, at der fra Statens Side burde udfoldes kraftige Bestræbelser, sigtende til at forhindre Udførselen herfra Landet af ikke sundt Kød. I vor Lovgivning har denne Tanke — som alt fremhævet — fundet Udtryk gennem Lovene af 13. April 1894 og 22. Marts 1897; men der bør efter Kommissionen Formening i Eksportens Interesse arbejdes henimod en skarpere og mere omfattende Kontrol. Her foreligger en direkte Statsinteresse. Det gaar ikke an at lade den private Interesse være enebestemmende paa Eksportomraadet; men Staten maa betragte det som sin Pligt gennem en skarp Kontrol med de private Eksportslagterier at afværge de for den hele Eksport skæbnesvangre Følger, der kunne resultere af den enkelte Eksportørs samvittighedsløse eller forsømmelige Forhold. Grænserne for denne Pligt bør ikke drages snævert, men den bør række over ethvert Omraade, paa hvilket betydelige Eksportinteresser kunne komme til at staa paa Spil.

Ganske lignende Betragtninger gjøre sig — formentlig i endnu stærkere Grad — gældende, naar Talen er om Udførsel af Pølser, Konserves og lignende her i Landet forarbejdede Kødvarer, der ifølge deres Beskaffenhed kun under Forudsætning af ubetinget Tillid til Tilvirkningen ville kunne opnaa varig Indgang paa det udenlandske Marked. Ogsaa her bør det efter Kommissionens Formening være Statens Opgave at vaage over, at det forudsatte, nødvendige Tillidsforhold ikke rokkes, og Opgavens Løsning bør ligeledes søges gennem Etablering af Kontrol med de enkelte private Virksomheder.